

[A. C. Normann.]

udlån omkring 1. april lå næsten 1 200 mill. kr. eller ca. 11 pct. højere end sidste år. Det er jo ikke penge, der for størstedelen soldes op; den overvejende del går til opbygning af grundlaget for en ny produktion. Anskaffelse af anlæg og maskiner, skibe m. v. er steget stærkt, og ser vi på byggesektoren, så er det egnet til at give indtryk af, at byggeriet er steget meget stærkt i omfang. Men især er det glædeligt her at notere, at medens det under opførelse værende etageareal pr. 1. januar 1959 for beboelsesejendomme er steget med 20 pct., er erhvervsbyggeriets areal steget med 40 pct. Den vældige forøgelse af erhvervsbyggeriet er jo et bevis for, at der nu er mod til investering på lang sigt, for hensigten med de nye erhvervsbygninger er naturligvis, at de bagefter skal udfyldes med arbejdspladser og med maskiner.

Når den længe så varmt efterspurgte investering nu er kommet så stærkt i gang, skyldes det til dels den almindelige optimisme, som tilliden til landets økonomi har medført. De afskrivningslove, regeringspartierne vedtog i 1957, og som oppositionen — til bestandig undren for mange — ikke ville stemme for, har også bidraget stærkt til den store udbygning af produktionsapparatet. Den lyse side i hele billedet er jo den vældige forøgelse af produktionen og af produktionsapparatet, der giver en forhåbning om, at selv den for store forbrugsstigning, vi har oplevet, ikke vil presse for meget opad på priserne, fordi i alt fald en væsentlig part af den øgede efterspørgsel modsvares af større produktion.

Kender vi vor chance nu og imødekommer øjeblikkets krav om mådehold, og kan vi samle erhvervsorganisationer og andre ansvarlige herom, er mulighederne for fortsat fremgang meget store, ja, jeg turde påstå, at der vil komme en stadig tiltagende velstand for befolkningen, hvis vi viser dette mådehold og forhold udefra ikke i de kommende måneder spolerer udviklingen for os.

Jeg har den opfattelse, at lønmodtagernes ledere forstår, at vi bør vogte os for at bringe det i fare, som vi i fællesskab har opnået; og at arbejdsgiverne har ledere, der også indser det, var den tale Arbejdsgiverforeningens formand, civilingeniør Einer Thorsen, forleden holdt på foreningens generalforsam-

ling, et bevis på. Hr. Thorsen havde her nogle rosende ord til folketing og regering, fordi de ikke af valutareservens vækst havde ladet sig forlede til en letsindig økonomisk politik. Jeg har læst referatet af hr. Einer Thorsens tale i Politiken og i Social-Demokraten, der nu hedder Aktuelt, og det er en lille smule trist at måtte konstatere, at når de selvstændige erhvervs største organisations formand udtaler en anerkendelse af regeringens politik på et hovedområde, så refereres dette ikke i Berlingske Tidende og Dagens Nyheder og, så vidt jeg har set, heller ikke i venstres presse.

Den samordning af de økonomisk bestemte faktorer, som det radikale venstre gik til valg på i 1957, det såkaldte Nyborgprogram, er nu i betydelig udstrækning gennemført, og det har nået at give sig udslag på forskellige områder. Det er det radikale venstres ønske over for regeringen, at denne linje fortsættes, og at regeringen fastholder den størst mulige indflydelse på prisniveauet. I øjeblikket tror jeg meget afhænger af, at købekraften og dermed efterspørgslen ikke stiger så stærkt, at det medfører sortbørs-lønninger til skade for andre lønmodtagere og ikke medfører en overflytning af arbejdskraften fra de eksporterende erhverv til hjemmemarkedsproduktionen. Omvendt er det selvfølgelig nyttigt, at købekraften fortsat ligger så højt, at den medfører fuld beskæftigelse og høj produktion.

I hele den økonomiske udvikling er det, der gør mest indtryk i dag, at det denne gang faktisk er lykkedes at rette økonomien op og at skabe valutaoverskud, uden at det har ramt beskæftigelsen og produktionen, som det plejer. Det er det store fremskridt i sammenligning med alle tidligere regerings krise- og valutaforanstaltninger.

Jeg synes for folketingets gode dømmes skyld, at vi ikke skal strides om, hvor årsagen til den store fremgang ligger. Det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Poul Møller har i formiddag, som de plejer, beskæftiget sig med dette spørgsmål. Jeg tror, det ligger sådan, at enhver regeringstilhænger må indrømme, at konjunkturerne har været med os, og at enhver regeringsmodstander må indrømme, at de billigere importpriser slet ikke havde klaret sagen, hvis vi ikke havde standset